

který, rovněž jako zákon z téhož dne čís. 144 sb. z. a n. o závodních a revírních radách jest první etapou v soustavném postupu socialisace báňské těžby a výronem sociálně-politického smýšlení zákonodárců a proto, jak stěžovatelka sama uznává, ovládán veřejnoprávními zásadami. Že pravomoc soudů v těchto záležitostech jest vyloučena, lze seznati z ustanovení prováděcího nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 114 sb. z. a n. k uvedenému zákonu čís. 143, kde rozhodnutím o stížnostech jest pověřeno báňské hejtmanství a ministerstva veřejných prací, obchodu a sociální péče a zejména z ustanovení Šu 19 tohoto nařízení, dle něhož revírní rady mohou si stěžovati do rozdělovacího klíče u báňského hejtmanství, které rozhodne konečně. Nikoliv pro stanovisko stěžovatelky, že pořad práva jest přípustným, nýbrž pro opačné stanovisko mluví ustanovení Šu 18 prováděcího nařízení, že u hornických podniků, při nichž nejsou zřízeny podnikové rady, určí podíl zaměstnanců na čistém zisku revírní báňský úřad v dohodě s příslušnou berní správou, nedocílí-li se dohody mezi majitelem hornického podniku a závodní radou. Není potřebí šířiti se o tom, že ani předpis Šu 12 zákona ze dne 25. února 1920, čís. 143 sb. z. a n. a Šu 15 prováděcího nařízení, že každý hornický podnik na vyhrazené nerosty jest povinen, vésti řádné knihy, uschovávat obchodní spisy, ponechat si opisy, sestaviti rozvahy a účet zisku a ztráty ve smyslu první knihy IV. titulu obchodního zákona, ani mezery, vady a nedostatky, jež stěžovatelka vytýká uvedeným veřejnoprávním předpisům, nejsou s to, by změnily veřejnoprávní poměr v soukromoprávní a učinily přípustným pořad práva pouze pro přechodní dobu, t. j. co do bilance za obchodní rok 1921, která prý dosud ani zkoumána ani schválena nebyla podnikovou radou.

Čís. 3538.

Pouhým popíráním manželského původu děcka, zrozeného v manželství v mezích Šu 138 obč. zák., nesprošťuje se otec povinnosti vyživovati děcko. Prokáže-li se napotom sporem nemanželský původ děcka, přísluší domnělému otci nárok dle Šu 1042 obč. zák.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, R II 61/24.)

Návrhu dítěte, by otec byl povinen platiti mu výživné, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Mezi manžely Antonínem a Aloisií B-ovými není sporno, že bylo jejich manželství, uzavřené dne 10. listopadu 1919, rozsudkem zemského soudu civilního v Brně ze dne 28. března 1923 pravoplatně z viny manželčiny rozloučeno. Manželka tvrdí, že dne 15. února 1923 ve sporu o rozluku její manžel k ní přistoupil ještě v soudní síni a v rozhovoru

s ní že došlo mezi nimi k úplnému smíření v ten rozum, že si vše navzájem odpustili a Antonín B. jí daroval prsten, navštívil ji téhož dne v jejím bytu, kde mezi nimi došlo k souloži. Antonín B. prý ji navštěvoval častěji v jejím bytu, kde spolu opětne tělesně obcovali, byli prý spolu na různých místech, kde vždy spolu souložili. Již v únoru 1923 poznala prý Aloisie B-ová, že otěhotněla, sdělila to manželi, jenž ji opustil a již se k ní nevrátil. Dne 27. října 1923 narodil se jí hoch, jenž byl do matriky zapsán jako dítě manželské. Jelikož manžel své povinnosti jako otec nechce plniti, žádal ustanovený opatrovník k věci o příspěvek na výživu dítěte, jenž byl prvním soudem vyměřen 130 Kč do 6. roku dítěte a 200 Kč, až by se dítě mohlo samo vyživovati. Rekursní soud rekursu manžela nevyhověl, rekursu nezletilého dítěte do nedostatečnosti výživného vyměřeného vyhověl, usnesení napadené zrušil a nařídil doplnění. Usnesení rekursního soudu, pokud bylo jím přisouzeno výživné vůbec a bylo uznáno za nedostatečné, napadá manžel dovolacím rekuresem. Než neprávem. Podle §u 138 obč. zák. platí domněnka manželského původu pro dítě, jež po 180 dnech po vejiti manželů ve sňatek, nebo před 300. dnem buď po smrti manžela nebo po úplném rozvázání manželského svazku porodí manželka. Proti této domněnce může se manžel brániti žalobou o nepřiznání manželského původu po rozumu a ve lhůtě §u 158 obč. zák. Pokud nebylo této žalobě vyhověno, nutno považovati dítě za manželské, k němuž mají rodiče stejná práva a povinnosti jako k dětem, jež vzešly nesporně z manželského lože (§§ 139 a násl. obč. zák.). Skutečnost, že manžel popírá manželský původ dítěte, nemůže sama o sobě na věci nic změnit, nýbrž teprve rozsudek vydaný ve sporu, v němž manžel p r o k á z a l, že dítě nemohlo býti jím zplozeno. Tohoto důkazu však stěžující si manžel posud neprovedl, a jest tudíž na něm, aby p r o z a t í m podle §u 141 obč. zák. konal své povinnosti ze zákona k dítěti, jelikož výživa tomuto nemůže býti odepírána a povinnost tato v první řadě stihá otce. Za otce pak podle řečeného musí býti stěžovatel posud pokládán a proto nižší stolice právem vůči němu povinnost, dítě vyživovati, co do důvodu uznaly. Ujma hrozící stěžovateli, kdyby jeho žalobě o nepřiznání manželského původu bylo vyhověno, a tím se prokázalo, že jest někdo jiný jako nemanželský otec ku vyživování ze zákona povinen (§ 166 obč. zák.), může býti odvrácena tím, že stěžovatel bude se domáhati po rozumu §u 1042 obč. zák. náhrady nákladů na onom jiném.

Čís. 3539.

Prohlásil-li dlužník, že vzájemnou pohledávku namítá započtením, teprve po vzniku exekučního titulu, může se domáhati zrušení exekuce žalobou dle §u 35 ex. ř., třebas namítaná vzájemná pohledávka byla již před vznikem exekučního titulu (skončením ústního jednání) pravoplatnou.

Předpisy §u 188 a ³⁹¹193 c. ř. s. nedoznalo ustanovení §u 1438 obč. zák. změny.